

Робинитѣ бѣха облѣчени въ пълнички шалварки отъ муселинъ; копирнено поясче стѣгаше имъ тънки кръстѣ, и оставѣше имъ отворени бѣлитѣ грѣди, които раскошно прикриваше до-негдѣ флоръ. Коситѣ имъ бѣха расчесани и окитени съ цвѣте. Догдѣто тѣ играеха и пѣеха, пашата пиеше като ме канѣше все и мене. Главата ми се бѣше вече позамѣтила, и бѣхъ се протегналъ до-него на мекиятъ миндеръ, като се наблѣгахъ на меката възглавница.

Малко-по-малко опи се пашата тъй щото, едва знаеше какво прави, а и мене бѣше обзела дрѣмка. Между-това и робинкитѣ си отидоха, когато на-веднѣжъ вратата отъ съседната стая се отвориха, и една жена се показва, като гледаше плашливо предъ себе-си. Азъ се стрѣснахъ, и видѣхъ, че пашата хърчѣше на грѣдитѣ ми. Жената доближи до мене и ми рече: „Гюзелимъ, отпусни главата на тоя пиянъ скотъ на възглавницата, и ела подирѣ-ми.“ Азъ се помѣкнахъ и тя ми помогна да стана. Подирѣ-това ми нахъ съ нея въ другата стая.

Това бѣше пашовата ханѣма. Тя можеше да има на трийсетъ и шестъ години, и чертитѣ ѝ още показваха, по-предѣ че е била хубава. Тя ме тури да съдна на миндерѣтъ, прибра ми рѣцѣтъ въ своятѣ-си, и ги притисна на грѣдитѣ си.

— Младъ-момъко, рече ми тя, бѣди слободенъ предъ мене, и знай че си ми драгъ. Дошелъ си отъ далечна, чужда земя, хубавъ си, приѣтенъ, и знаешъ да приказвашъ много хубави работи, — за всичко това и самъ пашата ми е говорилъ много. Едно само ти липсва, и то е щастieto. Азъ мога да ти го подамъ — азъ желая да те направя честитъ.

Азъ мълчѣхъ.

— Що мълчишъ, младъ-момъко, услободи се и говори кѣто предъ своя майка. Ето познай, че съмъ